

La discreció i la paciència

Aquest diumenge llegim diferents paràboles del Regne de Déu, i cada una d'elles porta molt de missatge.

La primera tracta d'un camp de blat que creix barrejat amb el jull. La saviesa de Jesús davant la pregunta dels servents al seu amo sembla que convida a saber conviure amb paciència i lucidesa amb allò que no és del seu Regne. Reconèixer el blat com a blat i el jull com a jull. Distingir bé, aprendre, i mirar de donar llavor de blat per la farina i per una nova sembra. El temps vindrà sempre, amb una oportunitat per començar de nou.

Diu el Papa Francesc: "els servents voldrien arrancar de seguida la mala herba, però l'amo ho impedeix. Nosaltres, a vegades, tenim una gran pressa per jutjar, classificar, posar en un cantó els bons, en un altre, els dolents. Déu, en canvi, sap esperar. El nostre és un Déu pacient, que ens espera sempre amb el cor a la mà per perdonar-nos".

Jesús observa la natura i veu com la cosa més senzilla de la vida, com una llavor menuda i discreta, s'enfila, pren l'embranchida d'un arbre, regala la vista i aixopluga els ocells. Això em fa considerar la grandesa de la natura, com l'hem d'agrair i tenir-ne cura. També aprendre a valorar sempre els més petits detalls de cada persona, doncs poden fer créixer el seu tresor per a tots.

ATG